

har erhvervet, forinden Loven træder i Kraft, kunne komme i Betragtning, naar der bliver Spørgsmaal om Stempelafgiftens Berigtiggelse for de af ham senere erhvervede Obligationer, saa kan Saadant affurat ligesaa godt ske i Fremtiden som nu. Naar jeg tillod mig at betegne dette Forslag som mindre væsentligt, er det imidlertid, fordi det forekommer Udvalgets Flertal, at det praktisk ikke vil have overmaade meget at betyde, om man tager Sagen paa den Maade, som det ærede Mindretal anbefaler, eller paa den Maade, som Udvalgets Flertal fremdeles anser for den rigtige. Forskjellen vil faktisk blive den, at hvis man vedtager det ærede Mindretals Forslag, ville de for Fremtiden her i Landet indkommende Interimsbeviser vel ikke være stempelpligtige, ikke heller naar de omsættes; men naar da Eieren af Interimsbeviserne i sin Tid faar dem ombyttede med Obligationer, saa bliver han pligtig at stemple disse efter deres fulde Paalydende. Efter Flertallets Forslag blive Interimsbeviser derimod stempelpligtige efter deres Paalydende, men de Afgifter, som ere erlagte af de forskjellige Interimsbeviser, blive i sin Tid trukne fra, naar der senere bliver Spørgsmaal om Stemplingen af Obligationerne. For de paagældende Personer bliver det altsaa af mindre Betydning, thi i begge Tilfælde vil Afgiften komme til at ramme Obligationseierne med det samme Beløb. Naar Udvalgets Flertal ikke desto mindre fastholder sit Forslag, er det, fordi det mener, at det følger naturligt af Hovedreglen i Loven, at ligesaa vel som man beskatter den Obligation, der udstedes for det hele Paalydende, ligesaa vel bør man beskatte den midlertidige Obligation, der udstedes for à conto Indbetalinger paa det Beløb, som Obligationen i sin Tid skal lyde paa. Naar man anser det for rigtigt at indføre den Grundsætning, at fremmede Værdipapirer og Obligationer ikke skulle kunne komme herind i Landet og omsættes her uden at betale Stempelafgift, saa er det den eneste naturlige Konsekvens deraf, at det Samme skal gjælde for Interimsbeviser, da et saadant i Virkeligheden er det Selsamme som en Obligation eller et Værdipapir. Det er kun i Formen, at der er en Forskel, men denne

Form medfører efter Flertallets Mening ikke nogen Grund til at stille Interimsbeviser anderledes. Men, som sagt, man tillægger ikke Forslaget nogen særdeles stor Betydning. — Der er herefter kun to Endringsforslag tilbage for mig at omtale, det ene stillet af den høitærede Finantsminister, og det andet stillet af femten ærede Medlemmer angaaende Taxens Nedsættelse. Det vil ses, at den høitærede Finantsminister har stillet et Forslag, som gaar ud paa, at der til Bestribelse af de med den første Stempling forbundne Udgifter skal bevilges et Beløb af 3,000 Rd. Jeg bemærker foreløbig, at hvad enten der staar „3,000 Rd.“ eller „indtil 3,000 Rd.“, bliver det praktisk det Samme. Da Udvalget havde set dette Forslag af den høitærede Minister, var det naturligt, at man maatte ønske en nærmere Forhandling med ham, fordi det forekom Udvalget, at dette Beløb var større, end det kunde anses for nødvendigt. Den ærede Finantsminister har imidlertid angaaende den Benyttelse, han tænker sig at gjøre af det nævnte Beløb, fremsat saadanne Oplysninger for Udvalget, at dette ikke drifter sig til at foreslaa Thinget enten at negte dette Beløb eller at nedsætte det. Den ærede Finantsminister har nemlig udvilket for Udvalget, at det var hans Mening, at at der burde træffes saadanne Foranstaltninger til Gjennemførelsen af Lovens § 2, at det blev muligt at expedere de til Stempling indkomne Dokumenter med kortest muligt Ophold for de paagældende Personer, og fremdeles, at man burde lette hele denne Sag saa meget som muligt for de vedkommende Obligationseiere, hvorfor der navnlig paatænkes truffet Foranstaltninger til at udføre Stemplingen ikke alene her i Kjøbenhavn, men ogsaa rundt omkring i Provindserne, i alt Fald paa Amtstuerne, og det var fremdeles, hvis jeg ikke har misforstaaet den ærede Minister, Meningen, at Afgiften ogsaa paa en eller anden Maade skulde kunne berigtiges hos de lokale Dvrigheder. Udvalget har derefter gjort en foreløbig Beregning over, til hvor høit et Beløb disse Omkostninger maatte kunne nås, og man er derved, som sagt, kommen til det Resultat, at man ikke tror at burde fraraade Thinget at vedtage dette Forslag.